

Λεϊα Χατζοπούλου - Καραβία

## ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΩΣ

Στο τέλος δεχτήκα την κατεδαφίση. Τι νοήμα έχει ένα σπίτι που πια δεν κατοικείται κι ήτανε μια φορά κι έναν καιρό λιμανι κι ορμητήριο, σκηπη για μας και πανδοχείο για τους φίλους κι ήτανε μια φορά γεμάτο τρυφερά σημάδια — σταμένες που ανασυρες απ τον βυθό της θαλάσσης για μένα, κυκλαμίνια που σουκοφα από αιχμηρές πλαγιές, καρφίτσωμένα σ αγαπώ τριγύρω, ζωγραφίστα με παιδικά πολυχρώμα κραγιόνια. Συμφωνήσα μαζί σου. Δεν έχει νοήμα ένα σπίτι αδειανό, θέλω να πω ακόμα κι αν κάποιος έχει μείνει μέσα (γιατί εγώ δε μετακομίσα), αδειό απ ο,τι στεγάζε πολυτιμό. Και σίγουρα θ αντεξώ τον πρώτο χτύπο των κατεδαφιστών, μόλις αρχίσουν να σάλευουν τα δοκαριά θα ξεμακρυνώ, υποσχομαι, δε θα διατρεξώ κινδύνο, μπορείς να είσαι ησυχός, όπου είσαι.

Όμως τα υλικά της κατεδαφίσης ετούτης δεν πουλιούνται. Σε τι τιμή να πουληθούν; Ας πουμε τα κουφώματα. Ταθελές κιτρινα, κοκκίνα εγώ. Ανακατώσαμε τα χρώματα γελώντας, κι ήταν ακόμα ψυχρά, Μαρτίης, αρχές Απρίλη, κατι τέτοιο, τα δαχτυλά μου παγώναν καθώς εδάφα, κι ύστερα ερχόσουν και γινόταν καλοκαιρι. Σε τι τιμή να πουληθούν αυτά τα σκονισμένα πορτοκαλία κουφώματα; Δε μ ενδιαφέρει η λογική. Όχι, δε θα τ αποθηκεψώ. Δε σχεδιάζω μελλοντική ανοικοδόμησή. Θα τα κρεμάσω σ ένα δέντρο. Θ ανοίγω τα παντζούρια το πρωί. Θα στησω τη φθαρμένη γούρνα δίπλα τους. Ήδη μαζεύω τα καρφία που καποτε στολίζανε τους τοίχους μας, κι έπειτα τους λαδώνανε, και τώρα δρискονται μπηγμένα στο κορμί μου. Συμφωνοί, δεχομαι την κατεδαφίση. Όμως θα διαφυλαξώ εγώ τα υλικά της.

## ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ ΠΗΡΕ ΦΩΤΙΑ

Όταν το σπίτι μας πήρε φωτιά, η πρώτη σκέψη μου δεν ήταν πως να σωθώ, αλλά πως να το σώσω. Χτύπουσα τις φλογές μανιασμένη, έπεφτα πάνω τους για να τις σβήσω σκεπαζοντας τις, δεν ενιωθα φόβο, δεν ενιωθα καν πονο, κι όχι γιατί μου είχε σκοτιστεί ο νους, παρά γιατί κυριαρχούσε στην ψυχή μου ο Μεγας Πονος, ο Τρομος ο Μεγιστος, να μη χάθει ο,τι είχα πλαστεί μερα με τη μερα, αναστα την αναστα, ο,τι ωραίο δημιουργήσα ποτε μου, εργο ζωής. Αυτό δε λεγεται παρακρουση. Το εργο των ανθρωπων είναι ιστορικά σημαντικότερο απ τους ιδιους, απ τις ψήλες μεχρι τις χαμηλότερες μορφές δημιουργίας, απο το χτιστή πυραμίδων ως τον Ελ Γκρεκο. Παλεψα σα θεριο. Τέλος νικηθήκα. Δε μπορέσα ν αποτρεψώ τον ολεθρο, για να μην πω οτι ίσως τον επεσπευσα με τις κινήσεις πανικού μου. Με τραθήξαν μισοκαρδουνιασμένη μες απο την πυρηχτη σταχτη εκείνου που ήταν σπιτικό μας, και ποτε ξανα. Οι πυροσβέστες, ύστερα οι νοσοκομοί — πως να τους εξήγησω; Είχατε χρεος να προφυλαξέτε τον εαυτο σας, μου λενε συνεχώς. Λιγη μικροψυχία και λιγη συνεση δεν είναι δα ντροπή. Επρέπε ν απομακρυνθείτε μόλις διακρίνατε την πρώτη γλώσσα πυρος, δουλειά δική μας όλα τ άλλα. Κοιτάζουμε λυπητερα τη σάρκα μου, μετρουνε, αν εμεινε δερμα λιγότερο απο τόσο τοις εκατο της ολικής επιφανειας δεν έχω ελπίδες, δε με ρωτουν αν θέλω να ζήσω, απλώς μετρουνε, φροντίζουν το αντικείμενο σώμα μου, τηλεφωνουν εσπευσμενώς στην Τραπεζα Δερματος, στην Τραπεζα αιματος, έχουν καθηκον, εστω κι αν δε συνειργήσα, εστω κι αν τούτη τη στιγμή δε συνεργώ, μόνο κοιτάζω με τα καψαλισμένα ματια μου, ακουω με ο,τι απομεινε απ τ αυτια μου, κι απορώ γιατί μοχθούν. Μια Τραπεζα μοναχα θα μπορούσε να με ντυσει με δερμα και καταφασή